

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.288/2015/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. évi március hó 29. napján tartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

ítéletet:

Az adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. április hó 8. napján kihirdetett 2.B.255/2014/19. számú ítéletét I. rendű vádlott tekintetében megváltoztatja.

E vádlottat mellékbüntetésül 3 (három) - 3 (három) évre eltiltja a közügyektől és a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól.

A vagyonekbeírás összegét 290.907.096 (kétszázkilencvenmillió-kilencszázhetezerkilencven-hat) forintba felemeli.

Az állam terhén maradó bűnügyi költség összege: 572.792 (ötszázhetvenkétezer-hétszáz-kilencvenkettő) forint.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet I. rendű és II. rendű vádlottal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék 2015. április hó 8. napján kihirdetett 2.B.255/2014/19. számú ítéletével I. rendű vádlottat - távollétében - folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310.§ (1) bek., (4) bek.] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276.§] miatt - halmazati büntetésül - négy év hat hónapi börtönbüntetésre ítélte és vele szemben 283.352.058 forint összegű vagyonekbeírást rendelt el.

Ugyanakkor II. rendű vádlottat az ellene folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310.§ (1) bek., (4) bek.] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [1978. évi IV. törvény 276.§] miatt emelt vád alól felmentette.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről úgy rendelkezett, hogy 651.864 forintot I. rendű vádlott köteles megfizetni, míg a fennmaradó 164.984 forintot az állam viseli.

A Fővárosi Törvényszék ítélete ellen annak kihirdetésekor az ügyész II. rendű vádlott terhére bűnösségének megállapítása és vele szemben büntetés kiszabása iránt, míg I. rendű vádlott védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

A nyilatkozattételre fenntartott háromnapos határidőn belül az ügyész perorvoslással élt I. rendű vádlott terhére is, büntetésének súlyosítása, közügyektől eltiltás valamint gazdaság társaság vezetője foglalkozástól eltiltás alkalmazása érdekében.

A II. rendű vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vették.

A hirdetményi úton közölt ügydöntő határozat ellen I. rendű vádlott sem jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 88/2015/1. számú átiratában fenntartotta az ügyészi fellebbezést, egyben a védelmi perorvoslatot alaptalannak ítélte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tárgyalást a perrendi szabályokat megtartva folytatta le, a tényállást a szükséges körben felderítette, amely azonban - a könyvszakértő kiegészítő nyilatkozatára is figyelemmel - kismértékben pontosításra szorul, ez azonban tárgyaláson a szakértő meghallgatásával orvosolható. Az elsőfokú bíróság I.r. vádlott tekintetében megalapozott tényállást állapított meg, a beszerzett bizonyítékokat iratszerűen, a logika szabályainak megfelelően értékelve indokolási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette. Emiatt a bizonyítékok értékelését támadó fellebbezés a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet. A tényállásból okszerűen következtetett e fellebbezéssel érintett vádlott bűnösségére, akinek cselekményeit az elkövetéskori büntető anyagi jogi rendelkezések helyes alkalmazásával megfelelően minősítette. Az büntetés kiszabása során azonban indokolatlanul mellőzte a törvényszék I.r.vádlottal szemben a közügyektől eltiltás, illetve foglalkozástól eltiltás mellékbüntetések alkalmazását.

Ezzel szemben II.r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság ítélete hiányos, emiatt megalapozatlan. Mivel a másodfokú eljárásban a felmentett vádlottnál eltérő tényállás megállapítására nincs törvényes lehetőség, ezért a II.r. vádlottat érintően az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és a törvényszék új eljárás lefolytatására utasítására tett indítványt.

A tárgyaláson eljáró ügyész perbeszédében az átiratban foglaltakat módosított tartalommal tartotta fenn. Az általános forgalmi adó mértékére vonatkozó jogszabály változásából eredően az elkövetési érték újraszámolásával a tényállás módosítását tartotta szükségesnek.

Az I. rendű vádlott tekintetében sérelmezte, hogy a bíróság érdemben nem indokolta meg a középértéktől való eltérést és a kiszabott szabadságvesztés súlyosítása mellett közügyektől és foglalkozástól eltiltás mellékbüntetés alkalmazását is szükségesnek ítélte.

A II.r. vádlott tekintetében a bizonyítékok értékelése nem volt teljeskörű, mivel elmaradt F.J., D.I., valamint a 45. és 46. számú tanúk vallomásainak értékelése. Nem foglalkozott a bíróság az eshetőleges szándékkal történő elkövetés lehetőségével, így erre nézve indokolást sem tartalmaz az ítélet. A másodfokú eljárásban nem orvosolható megalapozatlanság miatt e vádlottnál az ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt. Ezt meghaladóan az ügyészi fellebbezést, annak indokolásával együtt fenntartotta.

A vádlottak védője perbeszédében kifogásolta, hogy a másodfokon lefolytatott bizonyítás sértette a Be. 353. § (1) bekezdését, mert az ítéleti tényállás hibájának orvoslása helyett a vádirati tényállásának utólagos korrekciójára irányult, amire nincs törvényes lehetőség, így az új bizonyíték nem is vehető figyelembe.

A törvényszék figyelmét elvonta a csempészésre vonatkozó alapügy, holott a jelen eljárás az EU-csatlakozást követő belföldi áfa-tartalomra vonatkozik. Ezzel kapcsolatban kétséget kizáróan nem lehet megállapítani, hogy adócsalás történt. Az elsőfokú ítélet tényállása iratellenes, mivel figyelmen kívül hagyja, hogy a szakértő szerint nincs olyan adat, amely a forgalmi adó megfizetése vagy meg nem fizetése tekintetében megállapítást tenne, s ennek hiányában az ítéleti megállapítás megalapozatlan. Alaptalan továbbá az a megállapítás, hogy az I.r. vádlott az Európai Unión belüli termékbeszerzés keretében vásárolt élelmiszereket belföldön a forgalmi adó bevallása és megfizetése nélkül értékesítette volna tovább, mivel erre nem folyt bizonyítás. Érthetetlen, hogy a bíróság miért nem fogadta el annak elvi lehetőségét sem, hogy a kifogásolt láncolaton belül történhetett szabályszerű adófizetés. Ezt meghaladóan tényből tényre is téves a törvényszék azon következtetése, hogy jogtalan eseménynek nem lehet jogszerű az adóvonzata, továbbá a határozat indokolása ugyancsak hiányos.

A védő álláspontja szerint kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a Cég1 Kft vagy a Cég2

Zrt adófizetési kötelezettségének ne tett volna eleget, s ehhez nemcsak az adótényállás hiányzik, de az elkövetési magatartás és az adóbevétel-csökkenés sincs bizonyítva. Emiatt az ügyészi fellebbezés elutasítását indítványozta, egyben az elsőfokú ítélet megváltoztatásával I. rendű vádlott felmentését, II. rendű vádlott tekintetében pedig a felmentő ítélet helybenhagyását kérte.

A II. rendű vádlott az utolsó szó jogán maga is felmentésének helybenhagyását kérte.

A bejelentett perorvoslatok közül ügyészi perorvoslat az I. rendű vádlott tekintetében megalapozott, míg a védelmi fellebbezés alaptalan.

A másodfokú bíróság az ellentétes irányú perorvoslatok alapján eljárva, a Be. 348. § (1) bekezdése alapján mindkét fellebbezéssel érintett vádlott tekintetében teljes terjedelmében felülbírált a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 363.§ (2) bekezdés b/ pontja szerinti tárgyaláson elvégzett felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú eljárásban a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le.

A másodfokú bíróság egyetértett a törvényszék eljáró tanácsának a vád indokolatlan szétválasztásával kapcsolatban megfogalmazott álláspontjával, mivel a FSL-ra tekintettel történt elkülönítés, az újabb - nevezettet nem érintő vádemelésre is tekintettel - indokolatlanul vezetett az eljárás elhúzódsához.

A korábbi ügghöz kapcsolódó, de az Európai Unió belüli termékbeszerzésekkel kapcsolatos összefüggésre tekintettel indokoltan rögzítette határozatában a Fővárosi Törvényszék 2.B.811/2008/119. számú ítéletének a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.353/2011/97. számú ítéletével kiegészített, illetve pontosított történeti tényállását.

Az elsőfokú bíróság a tárgyalási szakban résztvevő tanúkat az eljárási törvény rendelkezéseinek megtartásával hallgatta ki, őket a szükséges figyelmeztetésben részesítette, s a figyelmeztetésre adott válaszaikat is rögzítette. tényállás teljeskörű felderítése érdekében indokoltan hallgatta meg P.ZS. igazságügyi adó- és könyvszakértőt. Perrendszerűen tette tárgyalás anyagává a szakvéleményeket és az okiratokat.

A másodfokú eljárásban bizonyítás felvételére az adott okot, hogy P.ZS. adó- és könyvszakértő a fellebbviteli főügyészségnek jelezte, hogy az áfa-kulcs változásának figyelmen kívül hagyása miatt a szakvéleményében meghatározott forgalmi adó nagysága helyesbítésre szorul.

Az ítéltábla a másodfokú tárgyaláson bizonyítás keretében meghallgatta P.ZS. igazságügyi adó- és könyvszakértőt, aki korábban előterjesztett szakvéleményét - az általános forgalmi adó 1992. évi LXXIV. törvény 28.§ (1) bekezdése szerint, a 2006. szeptember hó 1. napjától hatályos 20 %-os mértéknek megfelelően, az írásbeli nyilatkozatával azonos módon - számszaki korrekcióval egészítette ki.

A törvényszék indokolási kötelezettségének elemző részletességgel eleget tett, az ügydöntő határozatból kitűnik az elsőfokú bíróságnak a tényállás megállapításával összefüggő tényfeltáró és értékelő tevékenysége, továbbá az, hogy az érdemi döntésben kifejeződő jogi álláspontját - a bűnösséggel, a minősítéssel és a büntetéssel kapcsolatban - mire alapozta (BH 2013/10). Ekörben nem maradt el a tárgyaláson kihallgatott F.J., D.I., valamint a 45. és 46. számú tanúk vallomásának értékelése sem, mivel a tanúvallomások tartalmát a törvényszék mindkét vádlottat érintően

figyelembevette. Ekként az indokolási kötelesség hatályon kívül helyezésre okot adó megsértése nem állapítható meg.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete felülbírálatra alkalmas, így az indokolási kötelezettség elmulasztására alapított hatályon kívül helyezést célzó indítványok nem megalapozottak.

Az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás túlnyomórészt mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében foglalt hibáktól és hiányosságoktól, azonban kisebb fokú megalapozatlanságban szenved, ezért a történeti tényállás tekintetében - a szakértő másodfokú eljárásban pontosított szakvéleményének megfelelően - észítésre szorul.

Ezt meghaladóan az elsőfokú ítélet meghozatala óta I.r. vádlottal szemben folyamatban lévőként feltüntetett büntetőeljárás befejeződött.

Ez a részleges megalapozatlanság részint bizonyítás keretében meghallgatott szakértői nyilatkozat, részint a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja szerint az iratok alapján a másodfokú bíróság által kiküszöbölhető volt.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a védő álláspontját tekintetben, hogy a vádhoz kötöttség folytán a bíróság a vádiratban szereplő elkövetési értéknél magasabbat törvényesen nem állapíthat meg.

A következetes bírói gyakorlat szerint a vádban foglalt tények csupán a bűncselekmény törvényi tényállásához illeszkedő lényeges tények tekintetében kötik a bíróságot, így nem jelenti a vádelv sérelmét, ha a vádban szereplő vagyoni hátrány összege a lefolytatott bírói bizonyítás eredményeképpen módosul (BH 2006/42. számú jogeset I. pontja, BH 1986/9. számú jogeset).

Ha a bíróság ügydöntő határozatában megállapított tényállás ugyan nem fedi teljesen a vádiratban leírt tényeket, de a bűncselekmény törvényi tényállásának lényeges elemeit alkotó tények tekintetében annak megfelel, ezért a tettazonosság keretén belül marad, a tettazonosság keretei között megállapított tényállás esetén nem sérti a vádelvet (2011/245.).

Ellentétes az e tárgyban kialakult bírói gyakorlattal a vádelv olyan értelmezése, miszerint a vád tárgyává tett cselekménnyel összefüggésben keletkezett vagyoni hátrány összecszerúségét is a vád tárgyává tett ténynek kell tekinteni, ehhez képest pedig mindazon esetekben, melyekben az igazságügyi könyvszakértő a bizonyítékok egybegyűjtése után a vádban megjelölt összegnél magasabb összegű vagyoni hátrányt mutatott ki, a terhelt terhére csak a vádban megjelölt alacsonyabb összeg vehető figyelembe.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását a következőkkel egészíti ki:

A személyi körülményeket érintően az I.r. vádlottal szemben folyamatban lévőként feltüntetett büntető ügygel kapcsolatban az állapítható meg, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság megismételt eljárásban, 2015. június hó 9. napján kelt 9.B.XIII. 22699/ 2014/44. számú ítéletével bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt a vádlottat megrovásban részesítette. A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2015. december hó 15. napján kelt és 2016. január 20. napján jogerőre emelkedett 22.Bf. 10144/2015/5. számú ítéletével a vádlottat felmentette az ellene emelt vád alól.

A történeti tényállást az alábbiak szerint módosítja:

Az ítélet 15. oldalának első bekezdésében hivatkozott 224.873.634 forintban megjelölt általános forgalmiadó-bevétel csökkenés összege helyesen: 232.428.672 forint; ennek megfelelően a 15. oldal második bekezdése szerint az I.r. vádlott cselekménye folytán 2005.

szeptembere és 2006. szeptembere között bekövetkezett általános forgalmiadó-bevétel csökkenés összege pedig (283.352.058 forint helyett) 290.907.096 forint.

A fenti kiegészítéssel a tényállás hiánytalan, minden tekintetben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, ezért megalapozottá vált, amely a Be. 352.§ (2) bekezdése értelmében alkalmas rá, hogy a felülbírálat során a másodfokú bíróság határozatát arra alapozza.

Az irányadó tényállásból mindkét vádlott büntetőjogi felelősségére vont következtetés okszerű.

A törvényszék helytállóan következtetett I.r. vádlott bűnösségére és vele szemben mind az elkövetéskori, mind a jelenleg hatályos büntető törvénykönyv 2. §-a alapján vizsgálva az új törvény visszaható hatályát, törvényesen alkalmazta az elkövetés idején hatályos anyagi jogszabályokat.

A korábban jogerősen elbírált cselekmény és a jelen ügyben vád tárgyát képező magatartás a 2012. évi C. törvény XXXIX. Fejezetében elhelyezett költségvetési csalás szabályozása folytán azonos törvényi tényállásba tartozna, következésképpen egységet eredményezne, amely a részcselekmény tekintetében történt jogerős elbírálás esetén ítélt dolgot (res iudicata) jelentene. Figyelemmel azonban arra, hogy a részcselekményként figyelembe veendő csempészetet korábban, 2012. november 16. napján jogerősen elbírálták, mint ahogy a jelenleg hatályos törvény hatályba lépett volna, - ennek megállapítása kizárt. Ugyancsak kizárja az ítélt dolog meglétét, hogy a jelen eljárásban sem az új, hanem az elkövetéskor hatályban lévő törvény az irányadó, amelynek rendelkezései szerint nem áll törvényi egységben egymással a csempészet és az adócsalás.

A rendelkezésre álló bizonyítékok - különösen az aggálytalannak elfogadott könyvszakértői vélemény - alapján azt lehetett megállapítani, hogy az Európai Unió tagállamokból történt termékbeszerzések esetében ugyanolyan láncolat működött, mint a harmadik országból származó, a korábbi jogerős ítélettel elbírált beszerzéseknél. A HT. Ltd által papír szerint megvásárolt, de soha ki nem fizetett áruk a Kiemelten Közhasznú Alapítványnak adományozása fedezet nélkül történt és a bizományi értékesítés is kizárható, figyelemmel arra, hogy mind az Alapítványnál, mind a Cég2 Zrt-nél hiányoznak a könyvelésből az erre vonatkozó (az áru beszerzési értékét, illetve bevételezését dokumentáló) bizonylatok. A tényleges árumozgást, illetve bizományosi értékesítést nem támasztja alá sem a raktárnyilvántartás, sem D.I. raktárvezető vallomása. Ugyanakkor a zrt beszerzései és értékesítései sem állnak egymással összhangban.

A nem teljes körben rendelkezésre álló iratanyagra figyelemmel a szakértő a számlaláncokat vizsgálva követte nyomon egy adott tétel útját és a bizonylatokból számszerűsítette az általános forgalmi adó nagyságát.

Az adott láncolat kiépítése csak a Cég2 Zrt-nek állt érdekében és kizárólag azt a célt szolgálta, hogy az általa az unión belül megvásárolt árut az értékesítést terhelő általános forgalmi adó megfizetése nélkül értékesíthesse belföldön. Ezt messzemenően alátámasztja az I.r. vádlott számítógépén fellelt levelek tartalma is. Az adóbevétel befizetésének elmaradása ennek megfelelő nagyságú hasznot eredményezett az I.r. vádlott elkövetési magatartásával okozati kapcsolatban a Cég2 Zrt-nél.

A költségvetést károsító bűncselekmény hatályos Btk. szerinti jelentősen magasabb büntetési tétele miatt a 2012. évi C. törvénynek nem lehet visszaható hatálya.

Az ítélet tábla mindenben egyetértett a törvényszéknek I.r. vádlott cselekményei minősítésével kapcsolatos jogi álláspontjával is.

A pénzügyi bűncselekményt az 1978. évi IV. törvény 138/A § d/ pontjában írt érték figyelembevételével törvényesen minősítette a 310.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (4) bekezdése szerint minősülő folytatólagosan elkövetett, az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő adócsalás bűntettének.

Ezzel valóságos alaki halmazatban áll a közbizalom elleni bűncselekmény, amely az 1978. évi IV. törvény 276.§-a szerinti magánokirat-hamisítás vétsége, amely szintén folytatólagosan elkövetett.

A II.r. vádlottnál a törvényszék megalapozottan jutott arra a következtetésre, miszerint bizonyítva, hogy bűnrészesként szándékos cselekvőseget fejtett volna ki. Mivel bizonyíthatóan nem róható fel neki, hogy az okiratok aláírásán túlmenően tudata átfogta volna az I.r. vádlott által működtetett vádbeli folyamat célját, lényegét, az adófizetésre gyakorolt hatását. Ezt a róla folytatott és bizonyítékul elfogadott telefonbeszélgetés *(nyomozati iratok I. kötet 141.oldala)* is támasztotta alá így az elsőfokú bíróság által helyesen hivatkozott érveken túl nemcsak az egyenes, de az eshetőlegesen szándékra sem vonható megalapozott következtetés.

Az elsőfokú bíróság az I.r. vádlottnál hiánytalanul feltárta a büntetés kiszabása körében értékelendő enyhítő és súlyosító körülményeket, s azokat a halmazati büntetésül kiszabott szabadságvesztés mértékének meghatározásakor helyesen figyelembe is vette.

Az elkövetéskor hatályos Btk. **83.** § (1) bekezdése értelmében a büntetést - céljának (37. §) szem előtt tartásával - a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességéhez, a bűnösség fokához, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez. A (2) bekezdés alapján a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények büntetési tételei közül a legsúlyosabb alapulvételével kell kiszabni a büntetést. Az elsőfokú bíróság közepes tartamú büntetéssel kapcsolatos fejtegetése (ítélet 35. oldalának utolsó bekezdése) ebből adódóan csupán a büntetési tételkereten belüli viszonyítás, ami nem azonos a törvényben előírt indokolási kötelezettséggel. Az 1978. évi IV. törvény az elkövetés idején (2010. július hó 22. napjáig) nem rendelkezett ugyanis középértékű büntetésről, erre az ügyészi fellebbezésnek a középértéktől eltérés indokolását hiányoló érvelése nem megalapozott.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága több magyar vonatkozású ügyben is foglalkozott a tisztességes tárgyaláshoz való jog kérdésével az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikke alapján (Csanádi kontra Magyarország, Németh kontra Magyarország és Aupek kontra Magyarország). Ez ugyanis kimondja, hogy „Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és észszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.”

Az elsőfokú bíróság a 2011. szeptember 15-i vádemeléshez képest is csak három év elteltével tudta megkezdeni a tárgyalást, részint I.r. vádlott ismeretlen helyre távozása, részint II.r. vádlott betegsége miatt.

A vádlottnak részben fel nem róható, az elkövetési időhöz képest a másodfokú eljárás idejére a súlyosabb büntetés elévülési idejét meghaladó tartamú időmúlás indokoltan került figyelembevételre I.r. vádlott javára és tükröződik a vele szemben kiszabott börtönbüntetés tartamában.

Ugyanakkor egyetértett a másodfokú bíróság az ügyészi állásponttal abban, hogy a vádlott korábbi elítélése nem teszi szükségteenné az elkövetéskori törvény 38. § (2) 1-2. pontjai szerinti mellékbüntetések alkalmazását, ezért a büntetését etekintetben súlyosította.

A végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt az I.r. vádlottat az általa elkövetett bűncselekmény jellege miatt méltatlannak találta a közügyekben való részvételre, ezért az 1978. évi IV. törvény 53. §-ának

(1) bekezdése alapján, az 55.§-ban meghatározott keretben, mellékbüntetésül három évre eltiltotta a közügyek gyakorlásától.

Úgy találta a másodfokú bíróság, hogy vele szemben nem mellőzhető a foglalkozástól eltiltás sem. Az 1978. évi IV. törvény 56.§-ának (2) bekezdésében adott értelmező rendelkezés szerint a foglalkozástól eltiltás mellékbüntetés alkalmazása szempontjából foglalkozásnak minősül az is, ha az elkövető a gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagja, illetve igazgatója; a szövetkezet igazgatóságának vagy felügyelő bizottságának tagja; a gazdasági társaság vezető tisztségviselője, illetve felügyelő bizottságának tagja.

Az adott esetben megállapítható, hogy a terhelt a társaság vezető tisztségviselőjeként élvezett pozíciójából fakadó lehetőség közvetlen kihasználása révén, azt felhasználva követte el a bűncselekményt. Erre figyelemmel az 1978. évi IV. törvény 56. § (1) bekezdés b/ pontja alapján foglalkozása felhasználásával, szándékosan bűncselekményt elkövető vádlottal szemben a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás mellékbüntetését is kiszabott, amelynek tartamát az Btk.57. § (1) bekezdésére figyelemmel három évben határozta meg.

Mivel a hasznát az adóhatóság nem vonta el, a törvényszék vagyoneklobzással kapcsolatos rendelkezése ugyancsak megfelel a Btk.. 77/B §-a (1) bekezdésének) ában foglalt kötelező rendelkezésnek és annak pénzösszegben kifejezett elrendelése összhangban áll a Btk.77 /C § (1) bekezdés a/ pontjában írtakkal.

Mivel a vagyoneklobzás mértéke a bűncselekményből származó haszonnal egyező mértékű, a tényállás pontosítása ennek összegét is érintette. Az intézkedés nagyságát a másodfokú bíróság a módosított ítélet szerinti történeti tényálláshoz igazítva, 290.907.096 forintra felemelve határozta meg.

Az I.r. vádlottnál a szabadságvesztés börtön fokozatát helyesen határozta meg, s az elkövetéskori törvény 47.§ (2) bek. II. tétele alapján - büntetése háromnegyed részének kiállása után nyílik meg számára a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége.

Az elsőfokú bíróság indokoltan kötelezte I.r. vádlottat a büntetőjogi felelősségével összefüggésben indokoltan felmerült, eltúlzottnak nem tekinthető bűnügyi költség megfizetésére, amelynek összecszerűségében sem tévedett.

Helyesen rendelkezett a szükségtelenül felmerült, illetve a felmentett II.r. vádlottat érintő bűnügyi költségről akként, hogy azt az állam viseli. Összecszerűségében azonban az állam terhén maradó bűnügyi költség nagyságát pontatlanul jelölte meg, ennek összegét a másodfokú bíróság 572.792 forintra helyesbítette.

A kifejtettek tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet az I.r. vádlottat érintően a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg II.r. vádlott tekintetében a Be. 371.§ (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

A másodfokú ítélet elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2016. március hó 29. napján

dr. Hrabovszki Zoltán s. k.
a tanács elnöke

dr. Sebe Mária s. k.
előadó bíró

dr. Halász Etelka s. k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2015. április hó 8. napján kihirdetett 2.B.255/2014/19. számú ítélete Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.288/2015/8. számú ítéletével 2016. március hó 29. napján I. rendű és II. rendű vádlottakat érintően jogerőre emelkedett és I. rendű vádlottal szemben végrehajtható.

Budapest, 2016. március hó 29. napján

. Hrabovszki Zoltán s. k.
a tanács elnöke